

1. Baggrunden for lovforslaget

Lovforslaget har til formål at gennemføre Rådets direktiv 2001/44/EF af 15. juni 2001 om ændring af direktiv 76/308/EØF af 15. marts 1976 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med foranstaltninger, der er finansieret af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, samt af landbrugsafgifter og told, og i forbindelse med merværdiafgift og visse punktafgifter (inddrivelsesdirektivet). Rådets direktiv 2001/44/EF (ændringsdirektivet) er medtaget som bilag 1 til lovforslaget.

Lovforslaget indeholder ikke forslag til lovændringer ud over, hvad der følger af gennemførelsen af ændringsdirektivet.

Ved gennemførelsen af inddrivelsesdirektivet fra 1976 blev det sikret, at de fordringer, som omfattes af direktivet, kan inddrives i alle EU-medlemsstater og ikke kun i den stat, der har truffet afgørelse om inddrivelse. Herved effektiviseres inddrivelsen af de nævnte fordringer, og gennemførelsen af ulovlige transaktioner vanskeliggøres.

Oprindelig omfattede inddrivelsesdirektivet kun fordringer, der er snævert forbundne med Fællesskabets såkaldt egne indtægter, det vil navnlig sige fordringer i forbindelse med foranstaltninger finansieret af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, landbrugsimportafgifter og told. I fortsættelse af Rådets 6. momsdirektiv fra 1977, der harmoniserede beregningsgrundlaget for momsen og gav Fællesskabet del i provenuet heraf, blev anvendelsesområdet for inddrivelsesdirektivet udvidet til også at omfatte fordringer i forbindelse med merværdiafgift, jf. Rådets direktiv 79/1071/EØF. I forbindelse med gennemførelsen af det indre marked på punktafgiftsområdet vedtog Rådet endvidere i 1992 at inddrage fordringer vedrørende punktafgifter på forarbejdet tobak, alkohol og alkoholholdige drikkevarer samt mineralolier (de harmoniserede punktafgifter) under direktivet, jf. Rådets direktiv 92/108/EØF.

Inddrivelsesdirektivet er gennemført i dansk ret ved lov nr. 8 af 18. januar 1978 om gensidig bistand ved inddrivelse af visse EF-fordringer (Folketingstidende 1977-78, sp. 2709, 3068, 4117 og 4522, Tillæg A, sp. 1749, Tillæg B, sp. 287). Direktiverne 79/1071/EØF og 92/108/EØF om udvidelsen af anvendelsesområdet er gennemført i dansk ret ved henholdsvis lov nr. 589 af 19. december 1980 om ændring af lov om gensidig bistand ved inddrivelse af visse EF-fordringer (Folketingstidende 1980-81, sp. 934, 2049, 3752 og 4052, Tillæg A, sp. 1335, Tillæg B, sp. 185) og lov nr. 376 af 18. maj 1994 om ændring af forskellige afgiftslove m.v. (Folketingstidende 1993-94, sp. 3356, 4865,

10408 og 10641, Tillæg A, sp. 4487, Tillæg B, sp. 1065).

Med Rådets direktiv 2001/44/EF af 15. juni 2001 udvides anvendelsesområdet for inddrivelsesdirektivet på ny, idet medlemsstaterne nu også skal yde hinanden gensidig bistand til inddrivelse af visse indkomst- formue- og forsikringskatter. Herudover skal medlemsstaterne bistå hinanden ved inddrivelse af administrative sanktioner og bøder af ikke strafferetlig karakter i forbindelse med de fordringer, som direktivet finder anvendelse på.

Samtidig effektiviseres proceduren for inddrivelse bl.a. ved at lempe kravene til udtømming af nationale inddrivelsesforanstaltninger, ved at indføre mulighed for direkte anerkendelse af eksekutionsfundamenter og ved at muliggøre inddrivelse på trods af indsigelser mod den udenlandske fordring mv., såfremt dette er tilladt for tilsvarende nationale fordringer. Herudover indføres en regel om, at medlemsstaterne ikke er forpligtet til at yde hinanden bistand vedrørende fordringer, som er mere end 5 år gamle regnet fra det tidspunkt, hvor fordringerne kunne inddrives.

2. Gældende ret

Ved den gældende lov om gensidig bistand ved inddrivelse af visse EF-fordringer er det i overensstemmelse med inddrivelsesdirektivet bestemt, at en eller flere danske kontaktsmyndigheder efter anmodning fra vedkommende myndighed i en anden medlemsstat skal yde bistand til inddrivelse af fordringer, som omfattes af direktivet, her i landet.

De danske kontaktsmyndigheder er udpeget af justitsministeren ved bekendtgørelse nr. 739 af 30. november 1989, som er udstedt i medfør af lovens § 2. Direktoratet for Markedsordninger (nu Direktoratet for FødevarerErhverv) og Told- og Skattestyrelsen er udpeget som danske kontaktsmyndigheder inden for hver deres område.

Den bistand, som omfattes af loven, består ud over selve inddrivelsen af fordringer, jf. lovens § 3, dels i at indhente oplysninger til den udenlandske myndighed til brug for inddrivelsen, jf. lovens § 4, dels i at meddele skyldneren akter og afgørelser fra den udenlandske myndighed vedrørende fordringen, jf. lovens § 5.

I overensstemmelse med inddrivelsesdirektivets artikel 6 bestemmer lovens § 3, stk. 2, at de omfattede fordringer – ligesom den overvejende del af de tilsvarende danske fordringer – tillægges udpantningsret. Fordringerne kan dermed tvangsfuldbyrdes umiddelbart ved udlæg, jf. retsplejelovens § 478, stk. 2. Udlæg foretages af fogedretten, men justitsministeren